

Tisztelt ünneplő közönség, kedves szülők, tanártársaim, kedves végzősök!

Nagy szeretettel köszöntöm Önöket, köszöntelek Titeket iskolánk egyik legmeghittebb, legbensőségebb ünnepén.

Egyszeri ünnepi alkalom részesei vagyunk – ti, a gyermekekből lett felnőttek, és mi, tanáraitok és szüleitek.

Németh László szavait szeretném megosztani Önökkel: „*Ha függetlenséghez jut az ifjúság, akkor szembekerül új feladatával, azzal, hogy önmagának kell magát megalkotnia.*”

Mi, felnőttek, tanácsot adhatunk, de kész életprogramot, receptet a sikeres pályafutáshoz nehezen tudnánk összeállítani egy más nemzedéknek. El sem fogadnák Tőlünk.

De akár tanárként, akár szülőként figyeljük gyermekeink igyekezetét, időnként csalódottságát, vagy éppen örömét, nehezen álljuk meg azt, hogy ne képzeljük a helyükbe magunkat. Ha most lennénk fiatalok, vajon mi hogyan rendeznénk be életünket? Mi lenne a legfontosabb útmutatónk? Talán az a felismerés, hogy az élet legnagyobb elvárása a megtapasztalás, az állandó tanulás.

De nemcsak az a tanulási folyamat, amelynek a végén egy vizsga áll, hanem az a tapasztalás is, amelyben az embert a kíváncsiság hajtja, ösztönzi egy-egy új ismeret megszerzésére, azért, hogy az újon keresztül egy addig ismeretlen világ táruljon fel előtte.

Kedves diákok!

Szeretném hinni, hogy iskolánkban a kíváncsiság tudásvágygá, a világba tett kirándulás pedig célok, tervek rendszerévé érlelődött, és hogy ti felkészültetek arra a feladatra, amely előttetek áll.

A szemünk előtt cseperedtetek szertelen gyermekekből többé-kevésbé komoly ifjakká. Az elmúlt 4 év nagyon gyorsan eltelt, és mindannyian tudjuk, hogy az ide vezető út nem volt teljesen zökkenőmentes. Mi, tanárok igyekeztünk a folyton beszélni, rendetlenkedni vágyó gyermekekből olyan embereket nevelni, akik számára a tudás, a becsület, a tisztesség az igazi érték.

A néha túlzottnak tűnő szigor mögött mindig ott volt és ott van a jobbító szándék, a segíteni akarás. Osztályfőnökeitek egy-két hónapig még búra alatt tartanak benneteket, és mindennapos gondjaitok megoldásában is segítségetekre lesznek.

Hogy azt követően hiányzik-e majd egy jó osztályfőnök? Állítom, hogy esetenként igen. Biztos vagyok abban, hogy felismeritek majd tanáraitok munkájának valós értékét, azt, hogy abban igyekeztek segíteni nektek, hogy értékes, értelmes, érvényesülni és szeretni tudó, boldog emberekké váljatok.

Kedves Diákok!

Rövidesen megkapjátok a nagykorúságot jelképező szalagot. Azt a szalagot, mely megtiszteltetés, és ugyanakkor felelősség is. „*A holnapoknak minden kulcsa két kezében van*” – mondja Adamis Anna. A holnapoknak minden kulcsa a ti kezetekben van. Vigyázzatok, hogy jól használjátok ezt a kulcsot.

A következő felkészüléssel, izgalommal teli hónapokban kísérjen és segítsen Titeket Szüleitek szeretete és aggodása!

Az álmaitok beteljesüléséhez kívánok Nektek tanártársaim nevében jó egészséget, kitartást, sok szerencsét és nagyon boldog felnőttkort!

Hadnagy Éva,
igazgató